

ARRELS compartides entre amics (ARRELS d'Els Esquirols)

Cal que deixi la meva casa, de les meves seguretats, costums i immobilismes.
I prengui el bastó, per fer camí, camins enllà de la vida i de l'amor.
Cal que amb una esperança ferma, en el demà del meu país, del món i del cel.
Tregui la tristor, que provoca tant d'odi, d'ambició i d'incomprensió en el món.
Faré una cabana, per acollir els meus fills, els meus néts i els meus amics: TOTS!
De pedra i de fang, perquè la pugui desmuntar en qualsevol moment.
On la terra em doni el meu guany, el del meu treball, treballador de mena.

Clavaré les meves arrels, en el meu poble, en la meva Hospitalitat.
Creixent de cara al cel, que poc ho sabria fer d'altre manera esperançat com estic.
Donaré fruit abundós, que ja el dono; no el veieu? gràcies a Déu.
I l'hivern em despollarà, i a tu i a tu, a tots, de tot.
De neu em cobrirà, perquè d'hiverns n'hi ha hagut i n'hi haurà.
Neu que es fondrà poc a poc, perquè la primavera sempre ha tornat i tornarà.

Després de la lluita intensa, dia a dia, colze amb colze, amb tots vosaltres.
Vindrà el repòs, del cos i de l'esperit, un repòs que no finirà, n'estic segur.
Deixaré la terra abonada, i tant, abonada de bondat.
Pel meu esforç, que amb ELL em resulta un jou suau i una càrrega lleugera.
Els fills que em segueixin, els meus, els nens i nenes del món.
Potser marxaran, per fer els seu camí que, sovint no serà com el meu.
Però vagin on vagin constants, treballaran, estimaran, esperaran..

RAMON CABANA
-El Capellà de Danyans-

